दानिएलचे पुस्तक - क्रमांक सहा

यहोयाकीम

Jeff Pippenger
2023-12-01

दानिएल आणि प्रकटीकरण ही पुस्तके एकाच पुस्तकासमान आहेत, ज्या अर्थाने बायबल हे जुना करार आणि नवा करार यांचा समावेश असलेले एकच पुस्तक आहे, त्याच अर्थाने.

> “देवाचा पुत्र म्हणून येशूच्या जीवन, मृत्यू आणि पुनरुत्थानाचा इतिहास, जुन्या करारातील पुराव्याविना पूर्णपणे सिद्ध केला जाऊ शकत नाही. ख्रिस्त जुन्या करारात तितक्याच स्पष्टपणे प्रकट झाला आहे जितका नव्या करारात. एक येऊ घातलेल्या तारणाऱ्याची साक्ष देतो, तर दुसरा संदेष्ट्यांनी पूर्वकथन केल्याप्रमाणे आलेल्या तारणाऱ्याची साक्ष देतो. उद्धाराच्या योजनेचे मोल जाणण्यासाठी जुन्या करारातील पवित्रशास्त्र सखोलपणे समजून घेतले गेले पाहिजे. संदेष्टाकाळातील भूतकाळातून येणारा गौरवशाली प्रकाशच ख्रिस्ताचे जीवन आणि नव्या करारातील शिकवणी स्पष्टता व सौंदर्याने उलगडून दाखवितो. येशूची अद्भुते त्याच्या देवत्वाचा पुरावा आहेत; परंतु तो जगाचा उद्धारकर्ता आहे याचे सर्वांत बलवान पुरावे, जुन्या करारातील भविष्यवाण्यांची नव्या करारातील इतिहासाशी तुलना केल्यावर आढळतात. येशूने यहूद्यांना म्हटले, ‘शास्त्रांचा शोध घ्या; कारण तुम्हाला वाटते की त्यांच्यामध्ये तुम्हांला अनंत जीवन आहे, आणि तीच माझ्याविषयी साक्ष देतात.’ त्या वेळी जुन्या कराराव्यतिरिक्त दुसरे कोणतेही शास्त्र अस्तित्वात नव्हते; म्हणून तारणाऱ्याची ही आज्ञा स्पष्ट आहे.” Spirit of Prophecy, volume 3, 211.

ख्रिस्त कोण आहे आणि तो काय आहे याचा सर्वांत भक्कम पुरावा तोच आहे, जेव्हा जुन्या करारातील भविष्यवाण्यांची नव्या कराराच्या इतिहासातील त्या भविष्यवाण्यांच्या परिपूर्तीसह तुलना केली जाते. तसेच, दानिएल आणि प्रकटीकरण या ग्रंथांतील परस्परसंबंधाबाबतही हेच सत्य आहे.

> “प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात बायबलमधील सर्व पुस्तके एकत्र येतात आणि समाप्त होतात. येथे दानिएलच्या पुस्तकाची पूर्तता आहे. एक भविष्यवाणी आहे; दुसरे प्रकटीकरण आहे.” Acts of the Apostles, 585.

“पूर्णत्वास नेणे” हा “complement” या शब्दाचा अर्थ आहे. जुन्या करारातील भविष्यवाण्यांची पूर्तता ही ख्रिस्ताच्या “देवत्वाची” “सर्वांत बलवान” “साक्ष” होती. दानिएलच्या पुस्तकातील भविष्यवाण्यांच्या देवत्वाचा सर्वांत बलवान पुरावा म्हणजे प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात दर्शविल्याप्रमाणे त्या भविष्यवाण्यांची झालेली पूर्तता होय. दानिएलमधील भविष्यवाण्या प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात पुढे चालू राहतात, आणि शेवटच्या दिवसांत, जेव्हा येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण उघडले जाते, तेव्हा त्या पूर्णत्वास नेल्या जातात.

> “प्रकटीकरण हे एक मुद्रांकित पुस्तक आहे, परंतु ते एक उघडलेले पुस्तकही आहे. या पृथ्वीच्या इतिहासाच्या शेवटच्या दिवसांत घडून येणाऱ्या अद्भुत घटनांची नोंद त्यात आहे. या पुस्तकातील शिकवणी निश्चित आहेत, गूढ व अगम्य नाहीत. त्यात दानियेलमध्ये आढळणारी भविष्यवाणीची तीच रेषा पुन्हा घेतलेली आहे. काही भविष्यवाण्या देवाने पुनः सांगितल्या आहेत, आणि अशा रीतीने हे दर्शविले आहे की त्यांना महत्त्व दिले गेले पाहिजे. ज्या गोष्टी फारशा परिणामकारक नाहीत, त्या प्रभु पुन्हा सांगत नाही.” Manuscript Releases, खंड 9, 8.

> यहूदाचा राजा यहोयाकीम याच्या राज्याच्या तिसऱ्या वर्षी बाबेलचा राजा नबुखद्नेस्सर यरुशलेमेस आला आणि त्याने तिला वेढा घातला. दानियेल 1:1.

दानिएलाच्या पुस्तकातील पहिले वचन योग्य रीतीने विचारात घेतल्यास त्यामध्ये भविष्यसूचक माहितीचा विपुल साठा आढळतो. आपण आपल्या विचाराची सुरुवात यहोयाकीमपासून करू.

यहोयाकीम हा यहूदाच्या शेवटच्या तीन राजांपैकी पहिला होता. त्यामुळे तो पहिल्या देवदूताच्या संदेशाचे प्रतिनिधित्व करतो. त्याचा पुत्र यहोयाखीन, जो येकोन्या किंवा कोन्या या नावांनीही ओळखला जात होता, हा दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाचे प्रतिनिधित्व करीत होता. यहोयाखीननंतर सिद्किया आला, जो यहूदाच्या अंतिम तीन राजांपैकी शेवटचा होता. सिद्किया हा तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाचे प्रतिनिधित्व करतो. यहोयाकीम हा पहिल्या देवदूताच्या संदेशाचे प्रतीक आहे, याची पुष्टी करणारे अनेक भविष्यवाणीतील साक्षी आहेत. या सिद्धतांचा अर्थ समजून घेणे महत्त्वाचे आहे, कारण त्यावरून दानिएलाच्या पहिल्या अध्यायातील पहिला श्लोक हा पहिल्या देवदूताच्या संदेशाची ओळख करून देतो, हे स्पष्ट होते; आणि ही वस्तुस्थिती असा एक आधारबिंदू आहे, ज्यामुळे पहिला अध्याय हा प्रकटीकरण चौदा मधील पहिल्या देवदूताचा संदेश म्हणून समजता येतो. आपण दुसऱ्या इतिहासवृत्तापासून आरंभ करू.

> आणि जे तलवारीपासून सुटले होते त्यांना त्याने बाबेलमध्ये नेऊन टाकले; तेथे ते त्याचे आणि त्याच्या पुत्रांचे सेवक राहिले, पर्शियाच्या राज्याचे राज्य येईपर्यंत: यिर्मयाच्या मुखाने परमेश्वराचे वचन पूर्ण व्हावे म्हणून, जोपर्यंत त्या भूमीने आपल्या शब्बाथांचा उपभोग घेतला नाही; कारण ज्या काळापर्यंत ती ओसाड पडून राहिली, त्या सर्व काळात तिने शब्बाथ पाळला, सत्तर वर्षे पूर्ण व्हावीत म्हणून. 2 इतिहास 36:20, 21.

लेवीय पुस्तकाच्या पंचविसाव्या अध्यायाशी सुसंगत रीतीने जे सब्बाथ पाळले गेले नव्हते, त्यांचा उपभोग भूमीला घेता यावा म्हणून बाबेलमधील सत्तर वर्षांची बंदिवासाची शिक्षा झाली. सब्बाथांची सत्तर वर्षे म्हणजे चारशे नव्वद वर्षे होत, ज्याकाळात प्राचीन इस्राएलने लेवीय पुस्तकाच्या पंचविसाव्या अध्यायातील निर्देशाची उपेक्षा केली होती. सत्तर वर्षांच्या बंदिवासापूर्वी चारशे नव्वद वर्षांचा बंडखोरपणा झाला होता. त्या चारशे नव्वद वर्षांच्या शेवटी, नबुखद्नेस्सराच्या आधिपत्याखाली तीन राजे आणले जाणार होते.

बंदीवासाच्या सत्तर वर्षांच्या समाप्तीला, प्रभुने कौरसाला उभे केले; तो त्या तीन राजांपैकी पहिला होता, जे अशी आज्ञा देतील की इस्राएल परत जाऊन यरुशलेम पुन्हा बांधू शकेल. त्या तीन राजांपैकी अर्तहशस्त हा तिसरा होता आणि त्याने इ.स.पू. ४५७ मध्ये तिसरी आज्ञा दिली. त्या तिसऱ्या आज्ञेने दानिएल अध्याय आठ, वचन चौदा, येथील तेवीसशे वर्षांची सुरुवात झाली. इ.स. १७९८ मध्ये, कोपाचा पहिला अंत समाप्त झाला, दानिएलाचा ग्रंथ उघडला गेला, आणि त्या तीन देवदूतांपैकी पहिला आला. तिसरा देवदूत २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी आला.

यहूदाचे शेवटचे तीन राजे सर्व नबुखद्नेस्सराच्या सामना करीत होते, आणि यहोयाकीमाच्या बंदिवासापासून सत्तर वर्षांचा कालावधी सुरू झाला. तो बाबेलचा नाश होईपर्यंत चालू राहिला; आणि बाबेलचा नाश करणाऱ्या सेनापतीने (कुरूशाने), जो त्यानंतर लवकरच राजा झाला, तीन हुकुमनाम्यांपैकी पहिले हुकुमनामा जाहीर केले. तिसऱ्या हुकुमनाम्यापासून संध्याकाळी व सकाळी यांच्या भविष्यवाणीची सुरुवात झाली, जी तीन देवदूतांपैकी तिसऱ्याच्या आगमनाने समाप्त झाली. ख्रिस्त नेहमी प्रारंभाशी समाप्तीची ओळख करून देतो.

सत्तर वर्षांची सुरुवात नबुखद्नेस्सराने यरुशलेमवर केलेल्या पहिल्या आक्रमणाने झाली. सत्तर वर्षांचा शेवट बाबेलच्या विनाशाने चिन्हांकित झाला. यरुशलेमचा अंतिम व पूर्ण विनाश त्या तिघा राजांपैकी तिसऱ्यावर आला, ज्यांच्यावर नबुखद्नेस्सराने सर्वांवर आक्रमण केले होते. यरुशलेमचा विनाश क्रमिक होता. शेवटचे तीन राजे एक भविष्यसूचक प्रतीक दर्शवितात, या अर्थाने की त्यांच्यावर सर्वांवर नबुखद्नेस्सराने आक्रमण केले होते. त्यांनी त्या तीन फर्मानांचे प्रतिरूप धारण केले, जे सर्व मिळून एकच प्रतीक होते, जसे तेवीसशे दिवसांच्या शेवटी असलेले तीन देवदूतही एकच प्रतीक होते.

> "एज्रा यांच्या सातव्या अध्यायात तो हुकूम आढळतो. वचने 12-26. त्याच्या सर्वांत परिपूर्ण स्वरूपात तो पर्शियाचा राजा अर्तहशश्त याच्याकडून, इ.स.पूर्व 457 मध्ये, जारी करण्यात आला. परंतु एज्रा 6:14 मध्ये असे म्हटले आहे की यरुशलेम येथील परमेश्वराचे मंदिर 'कोरेश, दारयावेश आणि पर्शियाचा राजा अर्तहशश्त यांच्या आज्ञेप्रमाणे ['हुकूम,' कडील नोंद]' बांधण्यात आले. या तिन्ही राजांनी हुकूमाची सुरुवात करून, त्यास पुन्हा दृढ करून, आणि पूर्णत्वास नेऊन, 2300 वर्षांच्या प्रारंभाची खूण करण्यासाठी भविष्यवाणीस ज्या परिपूर्णतेची आवश्यकता होती ती त्याला प्राप्त करून दिली. हुकूम पूर्ण झाला तो काळ, म्हणजे इ.स.पूर्व 457, ही आज्ञेची

तारीख मानल्यास, सत्तर आठवड्यांविषयीच्या भविष्यवाणीतील प्रत्येक तपशील पूर्ण झालेला दिसून आला.” द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सी, 326.

बहिण व्हाइट या ओळखून देतात की भविष्यवाणीच्या परिपूर्णतेसाठी तीन्ही आदेश आवश्यक होते. त्या त्यांचा परस्परसंबंध स्पष्ट करतात, आणि तसे करताना हिब्रू शब्द “truth” याची व्याकरणात्मक वैशिष्ट्ये ओळखून देतात. त्या म्हणतात की पहिल्या आदेशाने आरंभ केला, दुसऱ्या आदेशाने पुनःदृढीकरण केले, आणि तिसऱ्या आदेशाने “सत्तर आठवड्यांबाबतच्या भविष्यवाणीतील प्रत्येक तपशील” पूर्ण केला. हिब्रू शब्द “truth” हा हिब्रू वर्णमालेतील पहिले, तेरावे आणि शेवटचे अक्षर यांच्या संयोगाने बनतो. पहिल्या आदेशाने आरंभ केला, दुसऱ्याने पुनःदृढीकरण केले, आणि शेवटच्या आदेशाने भविष्यवाणी पूर्ण केली. त्या तीन्ही आदेशांमध्ये अल्फा आणि ओमेगा यांची स्वाक्षरी अंतर्भूत आहे, आणि बाबेलमधील बंदिवासाच्या सत्तर वर्षांच्या भविष्यवाणीच्या समाप्तीच्या वेळी ते पूर्ण झाले, जरी तिसरा आदेश सत्तर वर्षे समाप्त झाल्यानंतर बराच उशिराने आला होता. ते तीन्ही आदेश प्रगतिशील होते, आणि जरी ते तीन आदेश होते, तरीही ते एकच भविष्यसूचक प्रतीक होते.

पहिला देवदूत १७९८ मध्ये आला, दुसरा देवदूत १८४४ च्या वसंत ऋतूत आला, आणि तिसरा देवदूत २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी आला. हे तीन देवदूत एकच भविष्यसूचक प्रतीक आहेत, जे प्रकटीकरण अध्याय चौदा मधील सार्वकालिक सुवार्तेचे प्रतिनिधित्व करतात.

> “पहिला व दुसरा संदेश 1843 व 1844 मध्ये देण्यात आले, आणि आपण आता तिसऱ्या संदेशाच्या घोषणेअंतर्गत आहोत; परंतु हे तिन्ही संदेश अजूनही घोषित केले जाणे आवश्यक आहे. सत्याचा शोध घेणाऱ्यांना ते पुन्हा सांगितले गेले पाहिजेत, हे आजही पूर्वीइतकेच अत्यावश्यक आहे. लेखणीने आणि वाणीने आपण ही घोषणा ध्वनित करावयाची आहे, त्यांचा क्रम दर्शवित, आणि ज्या भविष्यवाण्यांचा उपयोग आपल्याला तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशापर्यंत आणतो तो दाखवित. पहिला व दुसरा संदेश नसताना तिसरा असू शकत नाही. हे संदेश आपण जगाला प्रकाशनांद्वारे, प्रवचनांद्वारे द्यावयाचे आहेत, भविष्यसूचक इतिहासाच्या धारेत जे घडून गेले आहे आणि जे घडणार आहे त्या गोष्टी दाखवित.” Selected Messages, book 2, 104, 105.

यहूदाचे शेवटचे तीन राजे हे एकच प्रतीक होते, कारण ते सर्व बाबेलच्या राजाकडून विविध स्तरांमध्ये अधीनतेखाली आणले गेले. यहूदाचे शेवटचे तीन राजे, तीन फर्माने आणि तीन देवदूत—हे स्वतंत्रपणे तीन असले, तरी भविष्यसूचक प्रतीक म्हणून एकच दर्शविले गेले आहेत.

शेवटचे तीन राजे हे सत्तर वर्षांच्या बंदिवासाच्या भविष्यवाणीच्या प्रारंभीच्या भविष्यसूचक मांडणीचा भाग आहेत, आणि त्या अर्थाने ते त्या प्रारंभाचा भाग बनतात जो सत्तर वर्षांच्या बंदिवासाच्या समाप्तीचे चित्रण करतो. बंदिवासाची सुरुवात तीन राजांच्या क्रमिक अधीनतेने झाली आणि तिचा शेवट राज्य व त्याच्या राजधानीच्या नगराच्या विध्वंसाने झाला. भविष्यवाणीचा शेवट बाबेल राष्ट्र व त्याच्या राजधानीच्या विध्वंसाची नोंद करतो, आणि हाच तीन क्रमिक फर्मानांच्या आगमनाचा संकेत ठरतो. तेवीसशे वर्षांच्या भविष्यवाणीची सुरुवात तीन क्रमिक फर्मानांनी चिन्हांकित झाली आहे, आणि ती तेवीसशे वर्षांच्या भविष्यवाणीच्या समाप्तीचे चित्रण करते, जी तीन क्रमिक संदेशांनी बनलेली आहे.

तीन देवदूत आणि त्यांचे अनुक्रमे तीन संदेश यांचे प्रतिरूप तीन राजे आणि त्यांच्या तीन क्रमिक जाहीरनाम्यांनी दर्शविले गेले होते. ज्यांनी आपापले तीन जाहीरनामे घोषित केले ते तीन राजे, तीन क्रमिक राजांद्वारे प्रतिरूपित झाले होते; आणि त्या प्रत्येकाने नबुखद्नेस्सराविरुद्धच्या बंडाचे आपापले संदेश सादर केले होते. बंडाचे तीन संदेश, ज्यांनी तीन जाहीरनाम्यांचे प्रतिरूप केले, आणि त्या जाहीरनाम्यांनी पुढे तीन संदेशांचे प्रतिरूप केले. यांपैकी एक सत्तर वर्षांच्या भविष्यवाणीची सुरुवात करतो, जी पुढे तेवीसशे वर्षांच्या भविष्यवाणीच्या प्रारंभाने समाप्त होते; आणि ती 1844 मध्ये तिसऱ्या देवदूताच्या आगमनाने समाप्त होते. भूमीने आपला शब्बाथ उपभोगावा म्हणून ठरविलेली ती सत्तर वर्षे, 22 ऑक्टोबर 1844 पासून वेगळी केली जाऊ शकत नाहीत.

यहोयाकीम हा कुरुशाच्या पहिल्या फर्मानाचे तसेच प्रकटीकरणाच्या चौदाव्या अध्यायातील पहिल्या देवदूताच्या संदेशाचे प्रतिनिधित्व करतो. याशिवाय, यहूदाच्या शेवटच्या तीन राजांची, तीन फर्मानांची आणि तीन देवदूतांच्या संदेशांची तीन साक्षी, यहोयाकीमच्या प्रतीकाविषयी अचूक माहिती पुरवितात; कारण तीन देवदूतांच्या भविष्यवाणीतील इतिहास प्रेरणेने अत्यंत काळजीपूर्वक चिन्हांकित करण्यात आला आहे. या तिन्ही संदेशांना एक ऐतिहासिक आगमन आहे आणि त्यानंतर एक ऐतिहासिक सामर्थ्यप्राप्ती आहे.

पहिला देवदूत १७९८ मध्ये आला, आणि दिवसासाठी वर्ष या तत्त्वाच्या पुष्टीसह ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी त्याला सामर्थ्य प्रदान करण्यात आले.

> "इ.स. १८४० मध्ये भविष्यवाणीची आणखी एक उल्लेखनीय पूर्तता घडून आली आणि त्यामुळे सर्वत्र व्यापक रस निर्माण झाला. त्याच्या दोन वर्षे आधी, दुसऱ्या आगमनाचा प्रचार करणाऱ्या अग्रगण्य सेवकांपैकी एक, जोसायाह लिच, याने प्रकटीकरण ९ वरील एक विवेचन प्रकाशित केले होते, ज्यात त्याने ऑटोमन साम्राज्याच्या पतनाची भविष्यवाणी केली होती. त्याच्या गणनेनुसार, ही सत्ता... ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी उलथविली जाणार होती, जेव्हा कॉन्स्टँटिनोपलमधील ऑटोमन सत्ता खंडित होईल, अशी अपेक्षा केली जाऊ शकते. आणि मला विश्वास आहे की, नेमके तसेच घडल्याचे आढळून येईल.'"
>
> "नेमक्या निर्दिष्ट केलेल्या वेळी तुर्कीने, आपल्या राजदूतांमार्फत, युरोपातील मित्रराष्ट्रांच्या संरक्षणाचा स्वीकार केला, आणि अशा प्रकारे तिने स्वतःला ख्रिस्ती राष्ट्रांच्या नियंत्रणाखाली आणले. या घटनेने भविष्यवाणीची अचूक पूर्तता केली. जेव्हा ही गोष्ट ज्ञात झाली, तेव्हा मोठ्या संख्येने लोकांना मिलर आणि त्याच्या सहकाऱ्यांनी स्वीकारलेल्या भविष्यवाणीच्या अर्थलावणीच्या तत्त्वांची सत्यता पटली, आणि आगमन चळवळीला विलक्षण गती प्राप्त झाली. विद्वान आणि प्रतिष्ठित पुरुष मिलरशी एकरूप झाले, त्याच्या मतांचे प्रचारकार्य तसेच प्रकाशनकार्य या दोन्हींत सहभागी झाले, आणि 1840 ते 1844 या काळात हे कार्य झपाट्याने विस्तारले." The Great Controversy, 334, 335.

पहिला देवदूत 1798 मध्ये न्यायनिवाड्याच्या आरंभीची घोषणा करीत आला, परंतु हा संदेश विल्यम मिलर यांनी केलेल्या या ओळखीच्या वैधतेवर आधारलेला होता की बायबलमधील भविष्यवाणीत एक दिवस म्हणजे एक वर्ष होय. तो सिद्धांत "11 ऑगस्ट, 1840 रोजी" पुष्ट झाला, आणि पहिला संदेश सामर्थ्याने युक्त झाला. ख्रिस्ताच्या पुनरागमनाविषयी 1843 या बायबलनिहाय वर्षात केलेल्या भविष्यकथनाच्या अपयशानंतर, जे 1844 या वर्षापर्यंत वाढले, प्रकटीकरणाच्या चौदाव्या अध्यायातील दुसरा देवदूत आला. 1844 च्या वसंतऋतूमधील त्या भविष्यकथनाच्या अपयशानंतर, प्रोटेस्टंट मंडळ्यांनी मिलर यांचा एका दिवसासाठी एक वर्ष हा नियम नाकारला, आणि त्या बाबेलच्या कन्या बनल्या. त्यानंतर 1844 च्या उन्हाळ्यात, जेव्हा तो मध्यरात्रीच्या घोषणेच्या संदेशाशी संयुक्त झाला, तेव्हा त्या संदेशास सामर्थ्य प्राप्त झाले. 22 ऑक्टोबर, 1844 रोजी मध्यरात्रीच्या घोषणेच्या संदेशाची पूर्तता झाल्यावर, तिसरा देवदूत आपल्या संदेशासह आला.

१८६३ मध्ये लाओदिकीयेच्या ॲडव्हेंटिझमच्या अवज्ञेमुळे, देवाच्या लोकांना प्राचीन इस्राएलच्या अरण्यातील भटकंतीचा इतिहास पुन्हा अनुभवण्यास नेमण्यात आले. तिसऱ्या संदेशाचे सामर्थ्यप्रदान ११ सप्टेंबर २००१ पर्यंत थांबून राहिले. त्या तिन्ही संदेशांपैकी प्रत्येक संदेश इतिहासात येतो आणि त्यानंतर त्यास सामर्थ्यप्रदान केले जाते.

यहोयाकीम आणि कुरूश हे पहिल्या दूताच्या आगमनाचे नव्हे, तर त्याच्या सामर्थ्यप्राप्तीचे प्रतिनिधित्व करतात. यहोयाकीम हा यहूदाच्या शेवटच्या तीन राजांपैकी पहिला होता, आणि तो पहिल्या दूताच्या संदेशाचे प्रतिनिधित्व करीत असला, तरी त्याने, तसेच कुरूशनेही, दर्शविलेली भविष्यवाणीपर वैशिष्ट्ये हे सिद्ध करतात की ते दोघेही पहिल्या दूताच्या सामर्थ्यप्राप्तीची प्रतीके आहेत, आणि पहिल्या दूताच्या आगमनाची प्रतीके नाहीत. यहोयाकीमच्या इतिहासात पहिल्या संदेशाचे आगमन मनश्शे होता, जो यहूदाच्या शेवटच्या सात राजांपैकी पहिला होता.

यरुशलेमच्या पूर्ण व अंतिम विध्वंसापूर्वी सात राजे झाले होते. हे सात राजे एका प्रगतिशील इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतात, जसा त्यांनी प्रतिरूपित केलेला इतिहास 1798 ते 1844 या कालखंडात होता. पहिला देवदूत 1798 मध्ये

आला, आणि तिसरा 22 ऑक्टोबर, 1844 रोजी आला. 1798 ते 1844 या कालखंडाचा इतिहास हा पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांचा इतिहास आहे. तिसऱ्या देवदूताचा इतिहास 1844 मध्ये सुरू झाला. सिस्टर व्हाईट जेव्हा प्रकटीकरण अध्याय दहामधील सात गडगडाटांच्या प्रतीकात्मकतेची ओळख करून देतात, तेव्हा त्या म्हणतात की ते सात गडगडाट पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतात, परंतु तिसऱ्या देवदूताचे नव्हे.

> "योहानास देण्यात आलेला विशेष प्रकाश, जो सात गर्जनांमध्ये व्यक्त झाला, तो पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांखाली घडून येणाऱ्या घटनांचे एक रेखाटन होता." द सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट बायबल कमेंटरी, खंड ७, ९७१.

प्रकटीकरण अध्याय दहामधील सात गडगडाटांचा इतिहास, ११ ऑगस्ट १८४० रोजी पहिल्या देवदूतास प्राप्त झालेल्या सामर्थ्यवर्धनापासून २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजीच्या महान निराशेपर्यंतचा इतिहास अधोरेखित करतो; तथापि, त्यात पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांचा संपूर्ण इतिहासही समाविष्ट आहे. सात गडगडाटांचा सर्वसाधारण उपयोग असा आहे की ते १७९८ पासून २२ ऑक्टोबर १८४४ पर्यंतचा कालावधी दर्शवितात. १७९८ पासून महान निराशेपर्यंत पहिल्या देवदूताच्या आगमनाचा इतिहास हा पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांचा इतिहास आहे, आणि तो भविष्यसूचक रीतीने सात गडगडाट म्हणून दर्शविला आहे. सात गडगडाटांना यहूदाच्या शेवटच्या सात राजांनीही पूर्वछाया दिली होती. त्या राजांपैकी शेवटचे तीन राजे केवळ अनुक्रमिक राजांची ओळख करून देणारे नव्हते, तर ते एकत्रितपणे प्रथम, मध्य आणि शेवट अशा घटकांनी बनलेले एकच प्रतीक आहेत.

तीन देवदूतांच्या इतिहासात, पहिला संदेश ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी सामर्थ्यवान करण्यात आला, आणि यहोयाकीम व कोरेश या दोघांनीही त्या घटनेचे प्रतिरूप दर्शविले.

पुढील लेखात आपण या अत्यंत महत्त्वाच्या सत्यांची ओळख करून देत राहू.

> "कठोर प्रामाणिकता प्रत्येक विद्यार्थ्याने जपली पाहिजे. प्रत्येक मनाने देवाच्या प्रकट वचनाकडे आदरयुक्त लक्ष देऊन वळले पाहिजे. जे अशा रीतीने देवाची आज्ञा पाळतात त्यांना प्रकाश आणि कृपा दिली जाईल. ते त्याच्या नियमशास्त्रातून अद्भुत गोष्टी पाहतील. पेंटेकोस्टच्या दिवसापासून ज्यांकडे दुर्लक्ष झाले आहे आणि ज्या नजरेआड राहिल्या आहेत, अशा महान सत्यांना देवाच्या वचनातून त्यांच्या मूळ शुद्धतेत तेज येईल. जे खऱ्या अर्थाने देवावर प्रेम करतात, त्यांना पवित्र आत्मा मनातून लुप्त झालेली सत्ये प्रकट करील, आणि पूर्णपणे नवी असलेली सत्येही प्रकट करील. जे देवाच्या पुत्राचे मांस खातात आणि त्याचे रक्त पितात, ते दानियेल आणि प्रकटीकरण या पुस्तकांतून पवित्र आत्म्याने प्रेरित सत्य बाहेर आणतील. ते अशा शक्तींना कार्यरत करतील की ज्या दडपून ठेवता येणार नाहीत. मुलांची ओठे उघडली जातील, जेणेकरून मनुष्यांच्या मनांपासून गुप्त ठेवलेली रहस्ये जाहीर करता येतील. प्रभूने या जगातील मूर्ख गोष्टी ज्ञानी लोकांना लज्जित करण्यासाठी, आणि जगातील दुर्बळ गोष्टी पराक्रमींना लज्जित करण्यासाठी निवडल्या आहेत."

> "अविश्वासाच्या मध्ये कोंबून ठेवण्यासाठी बायबल आपल्या शाळांत आणू नये. बायबल हे शिक्षणाचा पाया आणि विषयवस्तू केले गेले पाहिजे. हे खरे आहे की आपण पूर्वी जेवढे जिवंत देवाच्या वचनाविषयी जाणत होतो त्यापेक्षा आता बरेच अधिक जाणतो; तरीही शिकण्यास अजून पुष्कळ काही आहे. त्याचा उपयोग जिवंत देवाचे वचन म्हणून केला गेला पाहिजे, आणि प्रत्येक गोष्टीत प्रथम, अंतिम, आणि सर्वोत्तम म्हणून त्यास मान दिला गेला पाहिजे. तेव्हा खरी आध्यात्मिक वाढ दिसून येईल. विद्यार्थी सुदृढ धार्मिक चारित्र्ये विकसित करतील, कारण ते देवाच्या पुत्राचे मांस खातात आणि त्याचे रक्त पितात. परंतु लक्ष न दिल्यास आणि संगोपन न केल्यास, आत्म्याचे आरोग्य क्षीण होते. प्रकाशाच्या मार्गात राहा. बायबलाचा अभ्यास करा. जे देवाची विश्वासूपणे सेवा करतात त्यांना आशीर्वाद मिळेल. जो कोणतेही विश्वासू कार्य बिनप्रतिफळ जाऊ देत नाही, तो निष्ठा आणि सचोटीच्या प्रत्येक कृतीवर आपल्या प्रेमाची आणि मान्यतेची विशेष चिन्हे ठेवून मुकुट धारण करील." Review and Herald, August 17, 1897.